

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **JUDr. Ing. J.M. DiS**, nar. ..., bytem S. 25/351, P. 8, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 4. 2015, č. j. 2055/500/14, 58468/ENV/14,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo životního prostředí (dále jen „žalovaný“) změnilo rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha (dále jen „ČIŽP“) ze dne 9. 7. 2014, č. j. ČIŽP/41/OOL/SR01/1307792.007/14/PJI. Uvedeným rozhodnutím ČIŽP uložila žalobci podle ustanovení § 4 písm. d) zákona č. 282/1991 Sb., o České inspekci životního prostředí a její působnosti v ochraně lesa, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČIŽP“), pokutu ve výši 168 000 Kč za ohrožení životního prostředí v lesích, kterého se žalobce dopustil tím, že do 31. 12. 2012 nesplnil pravomocným rozhodnutím inspekce ze dne 22. 2. 2010, č. j. ČIŽP/41/OOL/SR01/ 0908985.004/10/PJI (dále jen „rozhodnutí ze dne 22. 2. 2010“), uložené opatření k nápravě. Předmětné opatření k nápravě spočívalo v zalesnění holin starších dvou let na lesních pozemcích v k. ú. x (dále jen „předmětné pozemky“) vhodným sadebním materiálem v odpovídajícím počtu v souladu se zákonem č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně a doplnění některých zákonů (lesní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „lesní zákon“), a předpisů s ním souvisejících - vyhlášek Ministerstva zemědělství č. 83/1996 Sb., o zpracování oblastních plánů rozvoje lesů a o vymezení hospodářských souborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 83/1996 Sb.“), a č. 139/2004 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o přenosu semen a sazenic lesních dřevin, o evidenci o původu reprodukčního materiálu a podrobnosti o obnově lesních porostů a o zalesňování pozemků

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

prohlášených za pozemky určené k plnění funkcí lesa (dále jen „vyhláška č. 139/2004 Sb.“). Nyní napadeným rozhodnutím žalovaný pouze změnil výši uložené pokuty tak, že ji snížil na 130 000 Kč.

Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.

Dne 11. 7. 2013 provedla ČIŽP kontrolu ve smyslu ustanovení § 2 a § 3 zákona o ČIŽP na lesním hospodářském celku žalobce. Předmětem kontroly bylo splnění opatření k nápravě uloženého v rámci rozhodnutí ze dne 22. 2. 2010, kterým bylo žalobci jako vlastníku lesa uloženo, aby v rámci opatření k nápravě zalesnil 2,18 ha holin starších dvou let. Kontrolou bylo zjištěno, že žalobce toto opatření k nápravě nesplnil, vyjma 0,5 ha v porostní skupině 2C₁₀, kde byla při plánované kontrole v roce 2009 zjištěna holina o výměře 1,22 ha. V ostatních případech zůstaly holiny nezalesněny, z čehož vyplývá, že stále ještě nebylo zalesněno 1,68 ha holin starších dvou let. O provedené kontrole byl dne 31. 7. 2013 vyhotoven protokol o kontrolním zjištění, č. j. ČIŽP/41/OOL/1307792.002/13/PJI (dále jen „kontrolní protokol“). Proti kontrolnímu protokolu vznesl žalobce námitky, na něž ČIŽP reagovala tak, že námitky budou vyřízeny ve správním řízení o uložení pokuty.

Dopisem ze dne 7. 10. 2013 ČIŽP zahájila se žalobcem správní řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt dle § 4 písmena d) zákona o ČIŽP, za ohrožení životního prostředí v lesích, kterého se měl účastník dopustit tím, že nesplnil uložené opatření k nápravě.

Shora označeným rozhodnutím ČIŽP po provedeném správním řízení uložila žalobci pokutu ve výši 168 000 Kč za ohrožení životního prostředí v lesích. ČIŽP uvedla, že nezákonný stav na předmětném lesním hospodářském celku je dlouhodobý a bez jakékoli známky zlepšení. Zjištěné skutečnosti dokládají, že žalobce svým jednáním dlouhodobě ohrožuje životní prostředí v lesích, protože dlouhodobě nezalesněné pozemky nejsou s to plnit funkce lesa. Dotčeny jsou a nadále budou zejména funkce klimatická ovlivňující režim teploty vzduchu i půdy, proudění vzduchu, bilance záření atd. Dále to jsou i funkce vodohospodářská a půdoochranná, které příznivě ovlivňují vodní a půdní poměry. Stejně tak nebude plněna funkce rekreační a zdravotní, neboť v dlouhodobém horizontu zde nebude takový les, který by ji byl schopen splnit, bez ohledu na silné zabuření předmětných lesních pozemků. Hospodaření žalobce na jím vlastněných pozemcích je tedy v rozporu s dotčenými právními předpisy.

Proti rozhodnutí ČIŽP brojil žalobce odvoláním. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí ČIŽP ve věci výše uložené pokuty, ve zbytku pak rozhodnutí ČIŽP potvrdil.

Žalovaný odmítl, že by v odůvodnění rozhodnutí ČIŽP chybělo jednoznačné vymezení tvrzených deliktů, naopak ČIŽP popsala protiprávní jednání žalobce, jakož i to, že svým jednáním ohrozil životní prostředí v lesích (nezalesněné lesní pozemky nemohou plnit funkce les).

K tvrzení žalobce, že v rozhodném období vysázel značné a vysoké množství sazenic, žalovaný uvedl, že ze spisu je patrné, že v letech 2010, 2011 a 2013 vysázel dohromady 3 700 ks sazenic smrku ztepilého. Dle přílohy č. 6 vyhlášky č. 139/2004 Sb. je však pro hospodářské soubory 43 a 45 stanoven minimální počet jedinců smrku ztepilého 4 000 ks na 1 ha pozemku. Účastník by tedy potřeboval k zalesnění 1,68 ha holin na předmětných pozemcích minimálně 6720 ks sazenic smrku ztepilého. Vykazované množství sadebního materiálu je proto vzhledem k ploše určené k zalesnění nízké a neodpovídá citovanému

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ustanovení. Důležité pak je, že z kontrol provedených v roce 2009 a 2013 je zřejmé, že účastník neprovádí účinné kroky, aby stav na svém lesním majetku zlepšil. Mezi takové kroky patří kromě výběru kvalitního sadebního materiálu a vhodné přípravy obnovované plochy také včasná a řádná péče o nově založené lesní kultury, tzn. především účinná ochrana proti zvěři v podobě pravidelného ošetřování repelenty a budování oplocenek, důležité je i pravidelné ožínování. Pokud přitom dochází k systematickému ničení osázených ploch lesní zvěří, jak tvrdí žalobce, je nutné budovat oplocenky. Během kontroly však bylo zjištěno pouze rozpracované oplocení na holině 2C₁₀, avšak ani ožínování nebylo prováděno dostatečně - na holinách se nacházel velmi silný nárost buřeně.

Žalovaný odmítl, že by ČIŽP v napadeném rozhodnutí tvrdila, že úmyslem žalobce je poškozovat svůj vlastní majetek.

Žalovaný k další námitce uvedl, že žalobce se snaží o přesouvání svých povinností ve věci péče o svůj lesní majetek na třetí osoby, např. na orgány státní správy. ČIŽP však není orgánem státní správy myslivosti a nemůže činit kroky ve věci, k níž není kompetentní. Udržovat stavy zvěře na úrovni vylučující vznik škod je povinností uživatele honitby, porušení těchto povinností by ale bylo předmětem jiného správního řízení podle zákona o myslivosti v rámci kompetencí příslušného orgánu státní správy myslivosti. Pokud žalobce došel k názoru, že v dané lokalitě dochází k porušování zákona o myslivosti, mohl dát podnět orgánu státní správy myslivosti, aby stavy zvěře a dodržování odstřelu zvěře prověřil. Navíc případná spoluodpovědnost jiných subjektů nemůže účastníka vyvinut a nesnižuje jeho odpovědnost za nesplnění svých povinností, neboť tato odpovědnost má objektivní charakter (tj. za výsledek). Negativní vliv černé zvěře na lesní pozemky, který zmiňuje žalobce, není ve srovnání se škodami způsobenými okusem srnčí zvěří tak významný. Nadto během kontroly konané dne 11. 7. 2014 nebyly škody způsobené černou zvěří zjištěny.

Žalovaný též odmítl, že by odůvodnění rozhodnutí ČIŽP obsahovalo obecné závěry o ohrožení životního prostředí a nebylo konkrétní. Naopak ČIŽP v odůvodnění svého rozhodnutí správně přiblížila, jak lesy pozitivně ovlivňují životní prostředí a jaké jsou možné důsledky dlouhodobé existence holin na předmětných pozemcích. Žalovaný zopakoval, že nesplněním uloženého opatření k nápravě prokazatelně došlo k narušení plnění environmentálních funkcí lesa, přičemž narušením plnění funkcí lesa je ohrožena existence lesa a jedná se nepochybně o ohrožení životního prostředí.

K chybné plošné výměře předmětných holin žalovaný uvedl, že výměry jednotlivých holin byly zjištěny v rámci kontrol provedených v roce 2009, přičemž plošné výměry zjištěných holin se nezměnily, a proto pro předmětné správní řízení byly využity hodnoty změřené při kontrolách v roce 2009.

K další námitce žalobce žalovaný uvedl, že ČIŽP není kompetentní rozhodovat o získání licence odborného lesního hospodáře, v této věci rozhoduje příslušný orgán státní správy lesů a na průběh správního řízení se žalobcem to nemá žádný vliv.

Jestliže pak žalobce uvádí, že lesní hospodářský plán byl zpracován ihned poté, co byl zadán, a časově mohl být proveden poté, co měl účastník k dispozici odpovídající finance, a že v době, kdy bylo o věci rozhodováno, byl tento plán v plné platnosti, připomněl žalovaný, že nový plán platný od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2022 byl schválen až 22. 7. 2013, takže v den konání kontroly 11. 7. 2013 nebyl k dispozici. Z uvedeného navíc vyplývá, že po celý rok 2012 se na lesním hospodářském celku žalobce hospodařilo bez platného lesního hospodářského plánu, což je v rozporu s platnými právními předpisy.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

K další námitce žalovaný zopakoval, že pracovníci ČIŽP mají příslušné odborné vzdělání a jistě jsou schopni posoudit, zda se na předmětných pozemcích vyskytují holiny a nemusí být vázáni zjištěními ze strany zpracovatele lesního hospodářského plánu.

Žalovaný dále uvedl, že dle § 2 odst. 4 vyhlášky č. 139/2004 Sb. je za obnovený nebo zalesněný pozemek považován tehdy, roste-li na něm nejméně 90 % minimálního počtu životaschopných jedinců rovnoměrně rozmístěných na ploše, což v případě daných holin zjištěno nebylo.

Žalovaný přisvědčil žalobci pouze v tom, že ČIŽP v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybně stanovila dobu trvání protiprávního jednání na 1 rok 6 měsíců a 11 dní, ačkoli doba trvání protiprávního jednání činila 6 měsíců a 11 dní. Protože přitom při stanovení výše pokuty ČIŽP vycházela mimo jiné i z délky trvání protiprávního jednání, která ale byla ve skutečnosti kratší, odvolací orgán snížil výši uložené sankce na 130 000 Kč.

II. Obsah žaloby

Žalobce předně považuje napadené a především prvostupňové rozhodnutí za zmatečné a nepřezkoumatelné, neboť v něm není jednoznačně vymezen spáchaný správní delikt. Žalobce prvostupňovému rozhodnutí dále vytýká, že je v odůvodnění chybně vymezena délka tvrzeného deliktního jednání. Žalobce též odmítá, že žalovaný do výroku svého rozhodnutí vtělil opravu odůvodnění rozhodnutí ČIŽP, a to právě ve věci délky deliktního jednání.

Žalobce dále namítá, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci. Žalobce tvrdí, že na jeho lesních pozemcích se žádné holiny nevyskytují a dokládá to zrealizovaným lesním hospodářským plánem, který byl pro daný lesní hospodářský celek potvrzen též příslušnými státními orgány. K tomu žalobce navrhuje provést jako důkaz dotčený lesní hospodářský plán a jako svědky vyslechnout jeho zpracovatele a osobu, která je podepsána na ověřovací doložce k tomuto plánu. Nezalesnění dle žalobce existuje toliko částečně, přičemž je způsobováno především přemnoženou zvěří, která ničí výsledky jeho práce. Ta je v teoretické rovině ve vlastnictví státu a v okamžiku ulovení ve vlastnictví mysliveckých subjektů, které bez jakýchkoliv smluv a jakýchkoliv povolení na teritoriu vlastníka tzv. lovecky a myslivecky hospodaří, resp. nehospodaří, neboť z pohledu žalobce cíleně vytvářejí pro sebe vhodnou situaci, kdy mají na cizích lesních pozemcích stálou zásobu jatečního masa a současně dostatek zdrojů pro svoji činnost, která spočívá v individuálním hobby z lovu zvěře. Žalobce v této souvislosti poukazuje především na přemnožení černé zvěře. Zde též vyzdvihuje, že přírodu a její ochranu je třeba považovat za jeden celek, takže jestliže je jeho práce a dosazovací činnost ničena (a není tak schopen zajistit odpovídající rozvoj a obnovu lesa), pak je třeba toto vzít na vědomí a přinejmenším zohlednit jako polehčující okolnost. Žalobce dále namítá, že v průběhu kontroly nebylo kontrolováno, zda se v trávě nalézají dosazené sazenice. Žalobce také odmítá, že správní orgány ve svých rozhodnutích vycházely při určení nutné výsadby pouze z vykázaných tabulkových počtů sazenic s listem původu z lesních školek, přestože stovky a tisíce sazenic žalobce sám osobně či za pomoci dalších osob přesadil z původních stanovišť do nových stanovišť tak, jak je v moderní lesnické praxi obvyklé.

Žalobce rovněž ve vztahu k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu namítá, že z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá, že by se žalovaný řádně zabýval jednotlivými podáními žalobce, včetně jejich příloh. Žalovaný pak vůbec nezohlednil doplnění odvolání ze dne 30. 4. 2015, které bylo do podatelny žalovaného doručeno 4. 5. 2015.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Žalobce dále v podání ze dne 5. 6. 2015 soud informoval, že podal stížnost na osobu, jež podepsala napadené rozhodnutí žalovaného, a také podal návrh na provedení přezkumného řízení. Dále pak žalobce předložil další důkazy, jež dle jeho názoru mají svědčit o přemnožení černé a mufloní zvěře.

V podání ze dne 18. 6. 2015 žalobce vyzdvihl, že za poškozením životního prostředí stojí především myslivecká sdružení, která nejsou dostatečně státem regulována. Opět pak poukázal na lesní hospodářský plán, který byl vytvářen v době prováděné kontroly, dle něhož nejsou na dotčených místech holiny. Žalobce rovněž poukázal na zahájení řízení o odstranění mysliveckého zařízení.

V podání ze dne 3. 7. 2015 žalobce poukázal na diskriminační postup státní správy a na problémy, které mu působí přemnožení lesní zvěře, což státní orgány nikterak neřeší. Zároveň zopakoval argumentaci ve vztahu k negativnímu působení mysliveckých organizací, přičemž žalobce nemá žádné možnosti, jak na jejich činnost působit. Dále pak žalobce poukázal na těžbu na sousedních pozemcích, která zasáhla též na pozemky v jeho vlastnictví.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že delikt ní jednání je v rozhodnutí ČÍŽP popsáno naprosto dostatečně, přesně a s ohledem na obsah správního spisu i přezkoumatelně.

K další námitce podotýká, že změnu odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí ve výroku rozhodnutí odvolacího orgánu předpokládá správní řád v ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) věta třetí správního řádu. Vzhledem k tomu, že se v daném případě jednalo o změnu, která je zásadní pro vymezení správního deliktu a pro stanovení výše pokuty, přistoupil žalovaný k takovému úkonu přímo ve výroku napadeného rozhodnutí.

Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že nesplnění uloženého nápravného opatření nebylo ve správním řízení náležitě prokázáno. ČÍŽP při rozhodování vycházela ze skutečností zjištěných během kontroly provedené 11. 7. 2013, kdy holiny zjištěné při kontrolách v r. 2009 (s výjimkou 0,5 ha v porostní skupině 2C₁₀) zůstaly nezalesněny. Otázka tvorby, schvalování a obsahu lesního hospodářského plánu není předmětem tohoto řízení, přičemž pracovníci ČÍŽP mají příslušné odborné vzdělání a jistě jsou schopni posoudit, zda se na předmětných pozemcích vyskytují holiny a nemusí být vázáni zjištěními zpracovatele lesního hospodářského plánu. Stav předmětných pozemků v době konání kontroly je také dobře patrný z pořízené fotodokumentace, ze které je výskyt holin jednoznačně seznatelný.

Žalovaný podotýká, že nemohl nikterak reagovat na podání učiněné žalobcem vůči správnímu orgánu dne 4. 5. 2015, neboť v době jeho doručení do podatelny Ministerstva životního prostředí již bylo rozhodnutí vydáno (podepsáno ředitelem odboru bylo dne 28. 4. 2015) a v podobě písemného vyhotovení předáno k poštovní přepravě. Skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno následující den, v otázce možnosti vypořádat opožděné doplnění odvolání (tj. vyjádření účastníka v průběhu odvolacího řízení) nic nemění.

K otázce přemnožení divoké lesní zvěře žalovaný konstatuje, že si je plně vědom palčivosti této problematiky v lesním hospodářství, ale jednoznačně nesouhlasí s tím, že by se pouhým poukazem na přemnožení lesní zvěře mohl adresát nápravného opatření zbavit jemu uložené povinnosti. Žalobce ničím konkrétně nedokládá, že nezalesnění předmětných lokalit bylo způsobeno tvrzeným přemnožením zvěře, resp. že nápravné opatření splnil, holiny řádně zalesnil, a poté v důsledku okusu dřevin lesní zvěří došlo k opětovnému výskytu holin. Žádné

jiné podklady svědčící ve prospěch tvrzení žalobce neobsahuje ani správní spis, ani je ČIŽP neshledala při provedené kontrole. Žalovaný též připomíná, že každý vlastník lesa je povinen les zabezpečit před nadměrným poškozováním zvěří, tím spíše vlastník zalesňovaných lesních pozemků. Předmětná námitka je tak dle žalovaného pouze účelově vykonstruovaná.

Námitka ohledně nekontrolování sazenic ve vzrostlé trávě je dle žalovaného spíše úsměvná. Důkazem toho, že se ČIŽP snažila i ve vysokém travním a jiném porostu nalézt jedince sadebního materiálu může být např. obr. 9 v souboru pořízených fotografií (součást spisu č. 13). Z dalších fotografií je patrné, že zdaleka ne vždy byly holiny zarostlé vysokou trávou a ani v těchto místech nelze i pouhým laickým pohledem shledat vysázený lesní porost.

Žalovaný uznává, že k zalesnění lze použít i vlastní sadební materiál, nicméně ani tato skutečnost nebyla nikterak konkrétně doložena a především skutkový stav v dané lokalitě tomuto tvrzení zásadně neodpovídá.

Námitku stran působení mysliveckých organizací žalovaný považuje jako zcela bezpředmětnou, neboť se svým obsahem v žádné části nedotýká předmětu řízení. Soud v řízení o předmětné žalobě toliko přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, kterou nemůže ovlivnit žalobcem komentované nastavení právních vztahů v oblasti myslivosti, údajná nečinnost orgánů státní správy v jiných případech či nelegální těžba provedená byť na žalobcových pozemcích, ale v odlišných lokalitách a ve zcela jiném časovém období.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Další podání žalobce

V podání ze dne 29. 7. 2015 žalobce opět poukázal na nezodpovědné jednání a chování osob, které na jeho pozemcích mají myslivecky hospodařit. V této souvislosti vytkl, že jeho úsilí o dosázení lesní paseky bylo zmařeno zbudováním nepovoleného mysliveckého zařízení, tj. posedu, vnaďiště a krmelce. Na tomto (a dalších skutečnostech) žalobce ilustruje, jak obtížně se může domoci svých práv a ochrany životního prostředí. Proto také žalobce sepsal návrh na utvoření nových honiteb.

V dalším podání z téhož dne žalobce opět jinými slovy poukázal na skutečnost, že mu je činností loveckých subjektů rozhodným způsobem ztěžováno hospodaření na jeho lesních pozemcích. Dále pak uvedl informace z dalších správních řízení (především týkajících se odstranění mysliveckých zařízení). Stejnou argumentaci pak žalobce používá i v podání ze dne 31. 8. 2015. V tomto podání žalobce rovněž znovu namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, respektive odkázal na rozpor skutečností zjištěných ČIŽP a obsažených v lesním hospodářském plánu.

V podání ze dne 30. 9. 2018 žalobce zopakoval, že některé části pozemků jsou pouze velmi obtížně zalesnitelné z důvodu přemnožení černé a mufloní zvěře. Rovněž znovu připomněl jeho snahu o vyčlenění předmětných pozemků z dotčené honitby, neboť činnost loveckých sdružení mu brání v možnosti zalesnění pozemků. Dále žalobce rozporuje závěry vyřčené v rozhodnutí Městského úřadu Černošice ze dne 26. 8. 2015 ve věci určení výše náhrady za přičleněné pozemky žalobce k honitbě Jíloviště. Žalobce také zopakoval již dříve předestřenou argumentaci a poukázal na vandalismus spojený s odstraněním mysliveckého zařízení (posedu); při tomto postupu došlo k značnému zničení dosazovaných kultur. Nadto

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

žalobce vyzdvihl, že ČIŽP při kontrole chybně označila pozemky, u kterých neměla být splněna podmínka zalesněné plochy.

V podání ze dne 23. 10. 2018 žalobce předložil další důkazy v podobě rozličných přípisů orgánů veřejné správy určené jeho osobě z ledna a února roku 2016, které dle jeho názoru dokládají specifický způsob hospodaření v oboru lesnictví.

V podání ze dne 30. 10. 2018 žalobce pokračoval ve své argumentaci, kdy opět předložil množství dalších důkazů (jeho podání vůči orgánům veřejné správy a odpovědi těchto orgánů, vše z první poloviny roku 2016). Žalobce opět upozornil na problematiku lovu divoké zvěře, poškozování lesa touto zvěří, včetně jejího přemnožení, obtížné orientace v právních předpisech a netransparentního jednání mysliveckých sdružení.

V podání ze dne 31. 10. 2018 žalobce namítl podjatost kontrolorů provádějících na jeho pozemcích dne 11. 7. 2013 kontrolu. Upozornil dále na nedostatek vláhy, který rovněž zapříčinil úhyn sazenic, a uvedl, že z důvodu ochrany sazenic některé z nich pěstoval ve vysoké trávě. Dalšími předloženými důkazy spočívajícími v jeho úkonech a úkonech veřejné správy z období června až října roku 2016 pak žalobce podpořil svou dřívější argumentaci.

V podání ze dne 1. 11. 2018 žalobce předložil další důkazy (jeho podání a právní akty orgánů veřejné správy), které dle jeho názoru svědčí skutečnosti, že zalesnění předmětných pozemků je ztíženo nečinností správních orgánů ve vztahu k provozování lovu na předmětných pozemcích, a to bez souhlasu vlastníka, a přemnožením divoké zvěře.

V podání ze dne 5. 11. 2018 žalobce upozornil na problematiku přemnoženého kůrovce, což opět způsobuje obtížné zalesnění holin, a to především z hlediska časového. Dále pak žalobce předložil další důkazy (právní úkony žalobce a úkony veřejné správy z února až května roku 2017) na podporu svých tvrzení.

Podobně v podání ze dne 19. 11. 2018 žalobce předložil spektrum dalších důkazů týkajících se problematiky přemnožení divoké zvěře a mysliveckého lovu na předmětných pozemcích z dubna až listopadu roku 2017.

V podání ze dne 27. 11. 2018 žalobce nejprve zpochybnil závěry rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jímž nebyli vyloučeni soudci z projednávání nyní řešené věci, a opět v obecné rovině zpochybnil nestrannost rozhodujících členů senátu. Dále pak ke své opakující se argumentaci předložil další důkazy (právní úkony pocházející z druhé poloviny roku 2017).

V podání ze dne 17. 12. 2018 žalobce opět vyjádřil pochybnost nad nestranností nyní rozhodujícího senátu. Dále předložil další důkazy na podporu svých tvrzení, a to jeho podání a reakce orgánů veřejné správy z října a listopadu roku 2017.

V podání ze dne 18. 12. 2018 žalobce předložil další důkazy, a to svá podání a podání různých orgánů veřejné správy z první poloviny roku 2018.

V podání ze dne 4. 1. 2019 žalobce poukázal na skutečnost, že lesní hospodaření je na daném pozemku ztíženo mnohými faktory, mj. tím, že je administrativně rozděleno mezi dvě ministerstva. Upozornil též na aspekt dlouhodobosti při provádění lesního hospodářství. Jako důkazy pro jím uplatněná tvrzení předložil svá podání a podání různých orgánů veřejné správy z druhé poloviny roku 2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V podání ze dne 4. 2. 2019 žalobce znovu poukázal na skutečnost, že na předmětných lesních pozemcích je lovecky hospodařeno v rozporu se zásadami udržitelného rozvoje lesa; v této souvislosti poukázal na svá podání a sdělení Ministerstva zemědělství z ledna 2019.

V. Argumentace účastníků při jednání

Žalobce při jednání přečetl veškerá svá podání určená soudu a setrval na svých předchozích tvrzeních a argumentaci. Navrhl, aby soud napadená rozhodnutí jako nezákonná zrušil.

Žalovaný při jednání odkázal na svou předchozí argumentaci a navrhl žalobu zamítnout.

VI. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle § 4 písm. d) zákona o ČIŽP „inspekce uloží pokutu až do výše 5 000 000 Kč právnickým nebo fyzickým osobám, které svým jednáním nebo opomenutím ohrozí nebo poškodí životní prostředí v lesích tím, že neplní opatření uložená orgány životního prostředí podle zvláštních zákonů a tohoto zákona“.

Úvodem se soud zabýval námitkou žalobce, dle níž jsou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná, neboť jednoznačně nevymezují spáchaný správní delikt a jsou zmatečná.

Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. Žádný z uvedených nedostatků však soud v nyní napadených rozhodnutích neshledal. Naopak ve výroku rozhodnutí ČIŽP je jednoznačně daná věc specifikována, a to včetně protiprávního jednání žalobce a všech důležitých okolností případu (především označení rozhodnutí, kterým bylo žalobci uloženo opatření k nápravě, a vylíčení skutečností, které svědčí skutečnosti, že žalobce povinnosti stanovené tímto opatřením k nápravě nesplnil). Deliktní jednání žalobce je tedy již ve výroku ČIŽP jasně popsáno a nevzbuzuje pochybnosti o podstatě skutkového děje. ČIŽP, jakož i následně žalovaný, také řádně uvedla zákonná ustanovení, podle nichž postupovala, a stanovila lhůtu ke splnění ukládané povinnosti. Výrok tak plně odpovídá požadavkům na něj kladeným v § 68 odst. 2 správního řádu a nelze jakkoli shledat, že by byl nejednoznačný, nesrozumitelný či zmatečný, jak tvrdí žalobce. Podobně pak odůvodnění rozhodnutí žalovaného i ČIŽP dostojí požadavkům na ně kladeným správním řádem a judikaturou, neboť obsahují nosné důvody, pro které byl žalobce shledán vinným z předmětného správního deliktu, a správní orgány v nich náležitě vypořádaly námitky vznesené žalobcem. Napadená rozhodnutí lze tedy celkově považovat za řádně odůvodněná a přezkoumatelná.

Jestliže žalobce dále namítá, že prvostupňové rozhodnutí chybně vymezuje délku tvrzeného deliktního jednání, musí soud žalobci přisvědčit, že ČIŽP skutečně nesprávně uvedla, že doba protiprávního jednání činí 1 rok, 6 měsíců a 11 dní. Rozhodnutí, jímž bylo

žalobci stanoveno opatření k nápravě, jednoznačně stanovilo, že žalobce je povinen toto opatření splnit nejpozději do 31. 12. 2012, tudíž v době provedené kontroly dne 11. 7. 2013 mohlo být toto opatření nesplněno maximálně v délce 6 měsíců a 11 dní. Toto pochybení však uznal již žalovaný, řádně jej napravil a zohlednil též při změně výše uložené pokuty. Zde soud připomíná, že řízení před správními orgány obou stupňů tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek; je proto přípustné, aby odvolací orgán doplnil, případně změnil některé závěry rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tento názor má oporu i v judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle které může odvolací či rozkladový správní orgán nahradit část odůvodnění orgánu I. stupně vlastní úvahou a korigovat tak určitá dílčí „zaškobrtnutí“ podřízeného správního orgánu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2013, čj. 6 Ads 134/2012 - 47). Jestliže tedy žalovaný v rámci svého rozhodnutí korigoval přechodí pochybení ČÍŽP, postupoval správně a v souladu s právními předpisy a tímto postupem nezapříčinil jakoukoli zmatečnost či nezákonnost vydaného rozhodnutí.

K námitce žalobce, že žalovaný chybně ve výroku napadeného rozhodnutí opravil část odůvodnění rozhodnutí ČÍŽP, soud uvádí, že tato změna uvedená ve výroku rozhodnutí žalovaného nemohla jakkoli způsobit zmatečnost či nejednoznačnost napadeného rozhodnutí, naopak žalovaný tímto postupem jednoznačně upozornil na korekci závěrů ČÍŽP. Soud může přisvědčit žalobci, že podle judikatury (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47) odvolací správní orgán může odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pouze tím, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplní svým odůvodněním podle § 90 odst. 5 správního řádu. Takto může odvolací správní orgán postupovat za podmínky, že výroková část rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v souladu s právními předpisy i věcně správná, odůvodnění nicméně obsahuje určité rozpory, které lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise. Jestliže tedy odvolací orgán nesouhlasí s určitými závěry správního orgánu I. stupně obsaženými v odůvodnění jeho rozhodnutí, avšak i přes tento nesouhlas se zcela ztotožní s výrokem přezkoumávaného rozhodnutí a shledá, že tento výrok i přes zjištěná pochybení správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení ob stojí, je namístě, aby odvolání (jako celek) zamítl, napadené rozhodnutí potvrdil a své korigující závěry uvedl toliko v odůvodnění odvolacího rozhodnutí. V nyní posuzované věci nebyl uvedený údaj o době protiprávního jednání obsažen přímo ve výroku rozhodnutí ČÍŽP, takže nebylo povinností žalovaného v tomto ohledu jakkoli měnit výrok napadeného prvostupňového rozhodnutí, a žalovaný tedy mohl postupovat pouze dle § 90 odst. 5 a pochybení správního orgánu I. stupně korigovat pouze v rámci odůvodnění svého rozhodnutí. Pokud však již ve výroku uvedl změnu části odůvodnění napadeného rozhodnutí ČÍŽP, nepostupoval v rozporu se zákonem, nýbrž jeho postup odpovídal § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, dle něhož platí, že jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné a mj. je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změni odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění, přičemž i dle odborné literatury může změnu odůvodnění odvolací správní orgán učinit výrokiem rozhodnutí o odvolání (POTĚŠIL, Lukáš, a kol. Správní řád. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 449, JEMELKA, Luboš a kol. Správní řád. 5. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 502.). Postupem žalovaného tedy nejenom že nemohl být žalobce jakkoli zkrácen na svých právech, ale zároveň postup žalovaného nebyl v rozporu se zákonem, byť uvedenou změnu odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mohl žalovaný vtělit pouze do odůvodnění a nikoli již do výroku svého rozhodnutí. Uvedenou námitku tedy soud neshledal důvodnou.

V další části žalobních námitek žalobce obsáhle (a opakovaně) zpochybňuje zjištěný skutkový stav věci. Soud však neshledal, že by skutkový stav byl nedostatečně zjištěn či by neměl oporu ve správním spise. Naopak ze správního spisu vyplývá, že se žalovaný i ČÍŽP

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

danou věcí řádně zabývali, zajistili všechny pro rozhodnutí relevantní podklady a na základě nich vynesli konečné rozhodnutí, které má ve shromážděných podkladech oporu.

Soud především zdůrazňuje, že správní orgány oprávněně vycházely ze zjištění získaných v rámci provedené kontroly a následně zaznamenaných v kontrolním protokolu. Z kontrolního protokolu přitom vyplývá, že pracovníci ČIŽP kontrolovali jednotlivé porostní skupiny a jejich zalesnění, kdy ke každé kontrolované porostní skupině řádně zaznamenali stav v době kontroly, a to včetně nárostu buřeně či ojedinělých a nepravidelně se nacházejících stromových jedinců. Součástí spisového materiálu je též obsáhlá fotodokumentace, která tento stav (ne)zalesnění dokládá. Pořízené fotografie přitom dle soudu jednoznačně svědčí skutkovým závěrům obsaženým jak v kontrolním protokolu, tak i v nyní napadených rozhodnutích. Z těchto fotografií je bez jakýchkoli pochybností patrné, že na předmětných pozemcích, které měly být zalesněny, jsou nadále přítomné „holiny“, a vyjma části jednoho blíže specifikovaného pozemku, nedošlo k zalesnění tak, jak bylo žalobci uloženo opatřením k nápravě. Dle soudu jsou tedy skutečnosti zjištěné při provedené kontrole řádně a pečlivě zaznamenány v kontrolním protokolu a jsou podpořeny též pořízenou fotodokumentací, přičemž ve výsledku nevyvolávají jakékoli pochybnosti o skutkových závěrech, ze kterých vycházel správní orgán I. i II. stupně.

Jestliže žalobce zpochybňuje skutkové závěry správních orgánů poukazem na jím zadaný lesní hospodářský plán pro dané území, který o holinách vůbec nehovoří, musí soud nejprve poukázat na skutečnost, že tento plán byl vytvořen až v době po provedení dotčené kontroly. Zároveň, a to je pro věc určující, však ani tvrzení obsažená v tomto lesním hospodářském plánu nemohou zvrátit zjištění, která byla získána v rámci provedené kontroly. Tato zjištění, získaná pracovníky ČIŽP, jejichž odbornou erudici nemíní soud jakkoli zpochybňovat, jsou totiž natolik průkazná a jednoznačná, že je nemohou ani tvrzení obsažená v dotčeném lesním hospodářském plánu vyvrátit. Navíc soud opět připomíná, že skutkové okolnosti zjištěné při provedené kontrole byly podpořeny nejenom zaznamenanými údaji od kontrolujících pracovníků ČIŽP, ale také pořízenou fotodokumentací, která tvrzení žalobce, jakož i tvrzení obsažená v dotčeném lesním hospodářském plánu jednoznačně vyvrací. Proto soud ani neshledal za nezbytné provádět tímto lesním hospodářským plánem dokazování.

Pokud žalobce namítá, že kontroloři na daných pozemcích nekontrolovali, jestli se ve vyrostlé trávě nenachází dosazené sazenice, musí soud zopakovat, že z kontrolního protokolu vyplývá, že se pracovníci ČIŽP stavem předmětných porostních skupin řádně zabývali, a to včetně všech stromů a rostlin, které se na daných pozemcích nalézaly. Takto konkrétně u každé porostní skupiny zaznamenali výskyt jednotlivých nepravidelně se vyskytujících stromových jedinců, včetně popisu vyskytující se buřeně. Uvedené dle soudu nikterak nespovídají tvrzení žalobce, že by pracovníci ČIŽP měli pominout přítomnost dosazených sazenic, naopak na jedné z porostních skupin (2C₁₀) tyto sazenice byly kontroly zaregistrovány a jejich přítomnost byla zaznamenána též v kontrolním protokolu. Žalobce svá tvrzení o přítomnosti dosazených sazenic ponechal pouze v obecné rovině a v průběhu správního ani soudního řízení je nepodložil žádnými relevantními důkazy (především například pořízenou fotodokumentací, která by mohla jejich přítomnost jednoznačně prokázat). V této souvislosti soud také připomíná, že žalobce byl o provedení kontroly řádně v předstihu informován, pročež mu nic nebránilo se této kontrole zúčastnit a případně také upozornit na zásadní skutečnosti, jako právě např. na dosazené sazenice nacházející se ve vysoké trávě.

Ve vztahu k sazenicím žalobce rovněž namítá, že správní orgány ve svých závěrech vyšly pouze z počtů sazenic z lesních školek. Ani tato námitka však není dle soudu důvodná,

neboť pro vyřčené závěry nebylo stěžejní, zdali žalobce k výsadbě použil sazenice z lesních školek či jiné sazenice, nýbrž fakt, že předmětné pozemky zůstaly navzdory dříve přijatému opatření k nápravě nezalesněny. Nezalesnění znamená, že žalobce nepoužil žádné sazenice, neboť v opačném případě by byly na dotčených pozemcích tyto sazenice nalezeny. Navíc soud uvádí, že uvedenou argumentaci žalovaný použil pouze pro prokázání faktu, že i údaje o zalesňování poskytnuté žalobcem svědčí skutečnosti, že úroveň zalesňování neodpovídá povinnostem stanoveným přílohou č. 6 vyhlášky č. 139/2004 Sb. A tyto závěry nemíní soud jakkoli zpochybňovat.

Žalobce konečně ve svých podáních obsáhle argumentoval, že nezalesnění předmětných holin je způsobeno především činností lesní zvěře. Zde soud předně připomíná, že již v kontrolním protokolu je uvedeno, že škody černou zvěří nebyly v den kontroly v kontrolovaných porostních skupinách zjištěny (na rozdíl od škod způsobených zvěří v mladých lesních porostech, tj. zejména lesní porosty 1. věkové třídy – byl zjištěn zejména boční a terminální okus, místy byly zjištěny i vytloukání). Soud přitom vyzdvihuje, že odpovědnost za předmětný delikt má objektivní charakter, nejde tedy o odpovědnost za zavinění. Žalobce je odpovědný za následek ohrožení nebo porušení životního prostředí v lesích, který vznikl jeho nečinností (nezalesněním holin), přičemž případné škody způsobené zvěří jej nemohou v zásadě ze spáchání předmětného správního deliktu vyvinít. Bylo totiž povinností žalobce zajistit, aby k případnému zničení nově vysázených sazenic nedošlo, a to též přijetím různých ochranných opatření (například ošetřením sazenic repelentem nebo výstavbou oplocení). Jak však vyplývá z kontrolního protokolu, v době kontroly byla zjištěna pouze jedna malá oplocenka (výstavba další měla být plánována), což svědčí nedůslednosti žalobce při zalesnění daných porostních skupin a tedy jeho odpovědnosti za spáchání předmětného správního deliktu. Žalobce přitom ani v žalobě neuvedl žádná konkrétní opatření, která proti negativnímu působení černé zvěře podnikl, pročez nebyl dán důvod, aby tuto okolnost soud (resp. správní orgány) zohlednil ve svém rozhodování. Naopak z kontrolního protokolu vyplývá, že úhyn některých stromových jedinců z výsadby zapříčinila spíše nedostatečná péče ze strany žalobce (viz poukaz na patrné zažloutnutí asimilačních ploch u porostní skupiny 2C₁₀, neboť výška a životaschopnost použitého sadebního materiálu neodpovídá podmínkám, kde byly vysazeny). Uvedenou námitkou tedy soud neshledal důvodnou.

Soud pak musí odmítnout též tvrzení žalobce, že za nemožnost zalesnění jsou zodpovědné myslivecké organizace. K této námitce navíc soud vyzdvihuje, že působení mysliveckých organizací na pozemcích ve vlastnictví žalobce nebylo, a s ohledem na podstatu nyní projednávané věci ani nemohlo být, předmětem nyní projednávaného řízení. Proto jsou jakékoli obecné poukazy na případná pochybení mysliveckých organizací pro posouzení správního deliktu spáchaného žalobcem nepřijatelná.

S ohledem na výše uvedené soud také uvádí, že neprováděl žádné z důkazů navrhaných žalobcem. Spisový materiál obsahuje jednoznačné dokumenty, které dokládají skutkový stav věci, přičemž tento skutkový stav věci nemohl být zpochybněn ani žalobcem navrhanými důkazy, respektive tyto navrhané důkazy by nemohly nic změnit na výše vyřčených závěrech. Nadto soud uvádí, že napadené rozhodnutí soud posuzuje z hlediska skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 odst. 1 soudního řádu správního), a proto pro posouzení věci nemohou být relevantní právní či jiné dokumenty, který byly vydány až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Konkrétně soud uvádí, že pro posouzení věci nepovažoval za významná rozličná podání žalobce vůči orgánům veřejné zprávy (a jejich odpovědi na tato podání), která byla učiněna až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Navíc soud uvádí, že pro posouzení předmětné

žaloby nebyly relevantní dokumenty vztahující se k určení výše náhrady za pozemky žalobce přiřčené k honitbám. Stejně tak nebyly pro posouzení žaloby zásadní podání žalobce (a reakce na ně), v nichž žalobce opakovaně poukazoval na přemnožení lesní a divoké zvěře. Jak již bylo uvedeno, tato okolnost byla ve správním řízení zvažována, správní orgány však dospěly k závěru, že žalobce nepřijal dostatečná opatření, aby zničení jím údajně zasazených stromových jedinců zabránil. A soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Stejně tak soud nepovažoval za nevyhnutelné provádět dokazování za účelem prokázání poničení předmětných pozemků činnostmi mysliveckých organizací. Jejich činnost nebyla předmětem nyní posuzovaného správního řízení a dle soudu ani jejich případná pochybení nemohla nic změnit na odpovědnosti žalobce za spáchání předmětného správního deliktu, resp. nezalesnění dotčených holin tak, jak mu bylo uloženo v opatření k nápravě. Pro posouzení věci pak soud nepovažoval za nezbytné vypracovat znalecký posudek z oboru lesnictví, neboť veškeré odborné otázky byly dle soudu řádně vypořádány v žalobou napadených rozhodnutích. Již shora se pak soud vypořádal s tím, proč nepovažoval za nezbytné provést dokazování lesním hospodářským plánem, a ze stejného důvodu nepovažoval za nezbytné ani vyslechnout svědky, které žalobce navrhoval. Zde soud opět opakuje, že při prováděné kontrole byl dostatečně zjištěn skutkový stav a spisový materiál (především v něm pořízená fotodokumentace) umožňovala soudu po skutkové stránce věc řádně posoudit.

Soud pak nemůže přisvědčit ani námitce žalobce, že by se žalovaný dostatečně nezabýval veškerými jeho podáními. Naopak z odůvodnění nyní napadeného rozhodnutí se podává, že žalovaný se s odvolací argumentací žalobce řádně seznámil a náležitě na ní reagoval v rámci odůvodnění svého rozhodnutí, v němž se vypořádal s veškerými předestřenými námitkami. Pokud pak žalobce zpochybňuje, že žalovaný vůbec nezohlednil doplnění odvolání ze dne 30. 4. 2015, které bylo do podatelny žalovaného doručeno 4. 5. 2015, musí soud zdůraznit, že tímto doplněním odvolání se žalovaný ani zabývat nemohl, neboť již dne 28. 4. 2015 vydal nyní napadené rozhodnutí.

Žalobce v žalobě rovněž uvádí, že uložená pokuty je pro něho likvidační. Žalobce však netvrdí žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možno toto jeho tvrzení možné dovodit. Je-li přitom žalobce skutečně přesvědčen, že žalovaný uložil pokutu v likvidační výši, bylo na něm, aby konkrétně uvedl, z jakých důvodů se toto domnívá a svá tvrzení doložil. Žalobce však v tomto ohledu žádné konkrétní skutečnosti o svých majetkových či finančních poměrech v průběhu řízení před soudem neuvedl. Pro úplnost soud uvádí, že korektivem zákazu ukládání sankcí v likvidační výši je zabránit excesivnímu trestání ze strany správních orgánů. Nelze jej ale vykládat tak, že slouží k ochraně subjektů ve finančních potížích před trestem za porušení jejich právních povinností. Žalobci byla pokuta stanovena při samé dolní hranici zákonného rozpětí (necelá 3 % z možného 5 000 000 Kč). Již z tohoto pohledu nelze tvrdit, že by uložená pokuta byla nepřiměřená či likvidační, naopak dle soudu předmětná výše pokuty sledovala naplnění jejího sankčního i preventivního účelu. Pokud jsou osobní a majetkové poměry žalobce neuspokojivé, pak to ještě neodůvodňuje závěr, že by se měl automaticky vyhnout postihům za své protiprávní jednání, resp. že by nebyla dána povinnost správních orgánů uložit sankci v citelné výši. Pro úplnost pak soud uvádí, že likvidační charakter pokuty žalobce tvrdil především ve vztahu k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby, z procesní opatrnosti však soud tuto námitku vypořádal též při věcném posouzení předmětné žaloby.

Jestliže pak žalobce v podání ze dne 30. 9. 2018 argumentoval, že ČIŽP při kontrole chybně označila pozemky, u kterých neměla být splněna podmínka zalesněné plochy, musí soud vyzdvihnout, že uvedené námitky žalobce vznesl po lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 soudního řádu správního. Dle soudu se v případě těchto námitek nejedná o argumentaci

rozdávající námítky uvedené v žalobě, nýbrž o nové žalobní námítky. Řízení před správními soudy je přitom ovládáno zásadou koncentrace řízení, kdy k námítkám uplatněným opožděně soud nepřihlíží. Pouze pro úplnost však soud uvádí, že i s touto argumentací se žalovaný jednoznačně a srozumitelně vypořádal v nyní napadeném rozhodnutí. Ze stejného důvodu se soud nezabýval tvrzenou podjatostí pracovníků ČIŽP provádějících kontrolu dne 11. 7. 2013, neboť i tato námitka byla vznesena po lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 soudního řádu správního; pro úplnost však soud uvádí, že z obsahu spisového materiálu, ani postupu předmětných pracovníků nelze dovodit, že by v žalobcově věci nepostupovaly nestranně. A stejně platí též pro tvrzený nedostatek vláhy (viz podání ze dne 31. 10. 2018); opět se jedná o námitku uplatněnou po lhůtě dle § 72 odst. 1 soudního řádu správního.

Žalobce se svými námítkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. 2. 2019

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu